

SZELENCZKI KIÁRA

I T T H O N

Olyan akarattal, hogy semmit sem akarok
Rázom az ablaküveget, szilánkjai kezembe szúrnak.
A lila papír nem ázott még le,
Tudom, még messze az ősz.
Még van időm, egyedül lehetek.
Ujra rázom az ablaküveget.
Kopognom kell az egek kapuin,
Hogy visszataláljak.
Vissza, hol menedéket adtak, és átvilágított rajtam
A kiszámított fény.
Ennek most vége, rázom az ablakbörtönt.
Nem teszek semmit, igazán semmit, semmit.

SZELECZKI KIÁRA

Ő S Z

Minden eső még jobban összemossa bennem az életem

lassuló forgatagát,

A festékek összefutnak, tudom, tudom, álmos vagy.....

S fáj egy kicsit, hogy rossz slágereket

Tudok csak nyikorogni,

Mégis olyan lustán, mint ahogy

Libben az ostor a zörgő kocsik tetején

Fejemre húzom a tolltakarót; kár, kár,

Hogy így elmossa a színeket,

Igy elmossa az ősz már.